

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

holde for, at dette er en god og fornuftig Ordning, som ikke bør ændres. Denne Anvendelse har ogsaa været forudsat fra alle Sider — ikke mindst under de Forhandlinger, der her i Folketingets Udvalg under Behandlingen af Loven har været ført med Motorfolkene — som Begrundelse for, at Motorafgiften ikke blev nedsat mere, end det skete ved Vægtafgiften i Fjor, trods Afgiftens stigende Provenu gennem de følgende Aar.

Jeg gør tillige opmærksom paa, specielt under Hensyn til Henvendelser fra Sogneraadsforeningerne, at de Beløb, som af den samlede Motorafgift er forbeholdt Kommunerne til Kommunernes almindelige Vejudgifter, saavel i 1930 som i 1931 er blevet væsentlig forhøjet ud over, hvad der efter Loven af 1927 forudsattes at ville være til Raadighed. Sidste Gang, i 1931, blev det endda, saaledes som det ærede Medlem Hr. Hedelund fremhævede i Fjor, forøget med et Beløb af 5 Mill. Kr., ligesom specielt Sognekommunerne ved Forhøjelsen i 1931 af deres Andel i Fordelingsprovenuet fra 24½ til 34½ pCt. kan vente fremtidigt at faa deres Bidrag fra Motorafgifterne forhøjet med 33 pCt. Det er en Forhøjelse, de ikke har mærket endnu, fordi Fordelingen ikke er sket endnu, men det er alt-saa en Forhøjelse, som har været tiltænkt dem, og som de vil mærke ved den kommende Fordeling.

Jeg skal endvidere gøre opmærksom paa, at det har været udtalt af mig ved Forhandlingerne om Loven her i Tingene, at det var en Forudsætning for den Revision af Fordelingen mellem Amts- og Sognekommuner, som fandt Sted i Fjor, at Amterne overtog Vedligeholdelsen af saadanne sognekommunale Veje, som har Betydning for den gennemgaaende Færdsel, ved at optage dem paa Landevejsfortegnelsen. Og hvis denne Forudsætning ikke skulde holde Stik, saaledes at Sognekommunerne med de Procenter, der nu findes i Loven, ikke faar omtrent den samme Refusion af deres Vejudgifter som Amtskommunerne, har jeg erklæret mig villig til at foreslaa en ny Fordeling mellem Amts- og Sognekommuner.

Jeg maa dernæst hævde, at Ministeriets Indflydelse paa Vejnettets Udbyg-

ning ikke kan undværes, naar det drejer sig om Vejarbejder af mere end lokal Karakter. Dette Lovforslag gaar jo ud paa, at Ministeriets Indflydelse paa Vejarbejderne fremtidig skal reduceres til næsten ingenting. Hensynet til den gennemkørende Trafik — og den foregaar jo ikke alene paa Amtsveje, men i lige saa høj Grad paa de almindelige Sogneveje — kræver Planmæssighed og Overblik i de mindre som i de større Vejnet og Vejledning fra Ministeriet saavel overfor Amter som overfor Kommuner. Jeg har da heller ikke, saa længe Loven har bestaaet, fra nogen Side modtaget det Indtryk, at der i Amts- eller Sognekommuner er nogen anden Opfattelse om Hensigtsmæssigheden heraf. Tværtimod er det min Opfattelse, bekræftet fra mange Sider, at Samarbejdet mellem Ministerium og Kommuner er det bedste, og at Erkendelsen af det gavnlige heri i fuldt Maal er til Stede.

Jeg vilde gerne i Anledning af den stadig fremkommende Udtalelse om „Luk-susvejarbejder“ gøre opmærksom paa, hvad der er oplyst fra Ministeriets Side i Landstingets Udvalg og igen under Forhandlingerne, at der ikke fra Ministeriets Side er stillet noget fordyrende Krav ved Vejudvidelser og nye Vejanlæg med Hensyn til Planums Bredder, Kørebanens Bredder eller Kørebefæstigelsens Art, og at det derfor ikke paa nogen Maade kan være Ministeriets Indflydelse paa disse Vejarbejder, der kan give Anledning til at bruge Ordet Luksusarbejder. Og jeg maa gaa ud fra, at Amts- og Sognekommunerne ikke har fremsat Forslag, der kan betegnes saaledes, men har taget Hensyn til alle de givne Forhold.

Jeg erindrer da ogsaa, som jeg oplyste oppe i Landstinget, et Tilfælde, hvor et bestemt Arbejde overfor mig var betegnet som et Luksusarbejde, en meget stor Anlægs-sum var nævnt, og man var meget forarget paa den paagældende Egn, men ved en Undersøgelse viste det sig, at det drejede sig om Udretning af en Krumning af en stærkt befærdet Landevej ned gennem en Aadal, hvor adskillige Ulykkestilfælde med dødelig Udgang havde fundet Sted, og som af alle vejsagkyndige, Motororganisationer, lokale vejsagkyndige og Overvejsinspektøren betegnedes som en af de farligste Vekrumninger i hele Landet; det viste sig for øvrigt,